

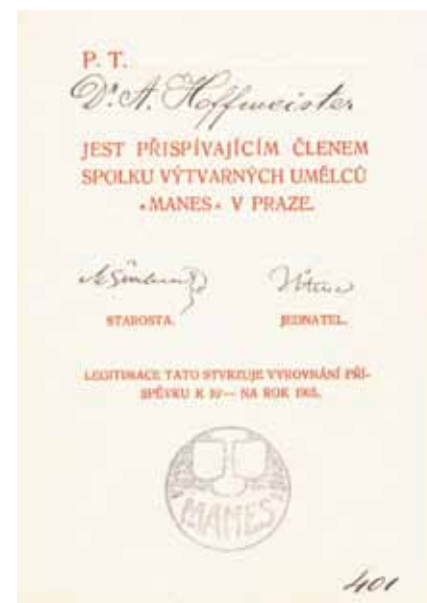
Adolf Hoffmeister starší byl přispívajícím členem Mánesa s legitimací číslo 401. S manželkou Marií odebírali Volné směry a navštěvovali všechny výstavy SVU Mánes, a tak AH junior ještě v prenatalním věku navštívil velkolepou výstavu Augusta Rodina v pavilonu Kinských pořádanou spolkem. Snad právě tím bylo dáno, že SVU Mánes bude v jeho budoucím životě hrát zásadní roli. V roce 1923 vystavil své obrazy společně s novou skupinou na II. jarní výstavě v síni Mánesa a v roce 1927 po výstavě karikatur ve Vodičkově ulici byl přijat za řádného člena spolku. V roce 1929 se zúčastnil secese z Mánesa společně s mladšími druhy Bauchem, Kaplickým, Muzikou, Novotným, Stefanem, Wachsmannem a Pečirkou, aby se v roce 1931 opět do spolku vrátili, ovšem za podmínek, které byly příznivější pro jejich pojetí umělecké tvorby.

V roce 1930 SVU Mánes dokončuje dle projektu Otakara Novotného stavbu spolkové budovy na místě původních Šitkovských mlýnů. Mánes se okamžitě stal středobodem uměleckého dění ve 30. letech a AH stálým návštěvníkem, již jen proto, že Spálená ulice číslo 4 a dům zvaný Diamant, kde bydlel, je sotva pár set metrů od něj. Dalším ze stálých hostů byl Jaroslav Ježek a AH vzpomínal, jak ho jednou hluboko po půlnoci, když ve čtvrti znenadále vypli proud, téměř slepý skladatel a pianista vedl domů do Spálenky, neboť v naprosté tmě se lépe orientoval. V roce 1932 pořádá Mánes mezinárodní surrealistickou výstavu Poezie 32 za účasti světových autorů: Salvador Dali, Max Ernst, Alberto Giacometti, Giorgio de Chirico, Joan Miró, Emil Filla, AH, František Janoušek, Bedrich Stefan, Josef Šíma, Jindřich Štyrský, Alois Wachsmann, Hana Wichterlová, Vincenc Makovský, František Muzika, Toyen ad. Hoffmeister se podílel na organizaci, ale i sám vystavil čtyři obrazy, a navíc se mu podařilo z výstavy zakoupit rozměrné dílo Maxe Ernsta. V roce 1934 se v Mánesu konala mezinárodní výstava karikatur a humoru, kterou AH připravil a též se zúčastnil jako autor. Výstava byla silně protifašisticky zaměřená a vyvolala protesty německého velvyslance, a to především kvůli fotomontážím Johna Heartfielda, s nímž byl AH celoživotním přítelem. Skandál, jak známo, přitáhl o to více pozornosti k výstavě.

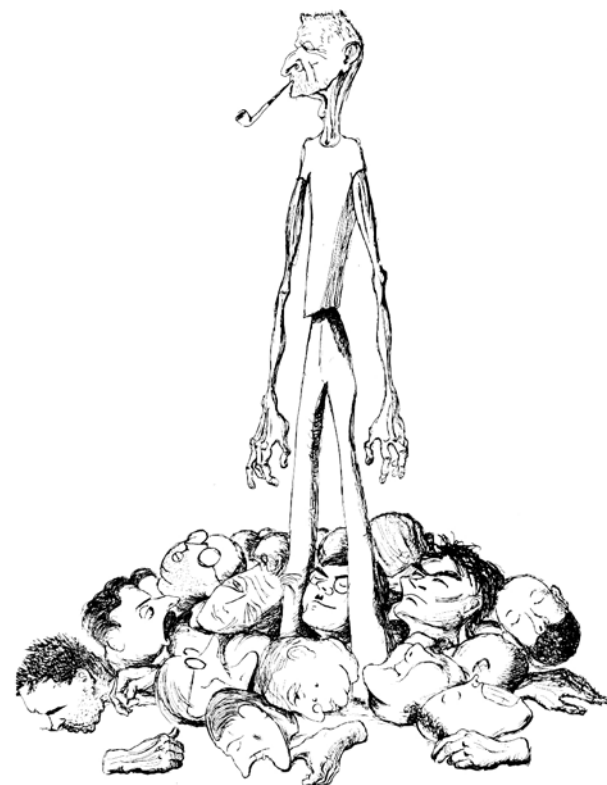
Další osudová výstava pro AH v Mánesu byla výstava Černošská a tichomořská plastika. 185 soch ze sbírek Joea Hlouchy spojená s výstavou Emila Filly. Hoffmeister zde zakoupil celou řadu plastik, především z Tichomoří, které se staly stálou a asi nejmilejší součástí jeho umělecké sbírky a vdechly jeho bytu neopakovatelný duch tajemna a exotiky, ale především přinesly vrcholnou kvalitu umění v nejčistší prvotní podobě.

V dalších letech ještě mnohokrát se Spolkem vystavuje, v roce 1937 vede delegaci SVU Mánes do Sovětského Svazu a v roce 1938 svým článkem „Ne!“ svádí boj o charakter nové svobodné tvorby proti diktátu S. K. Neumanna v duchu socialistického realismu. Obsah obsáhlého textu bravurně vystihuje karikatura S. K. Neumanna uprostřed hromady hlav popravených umělců.

–AdH–

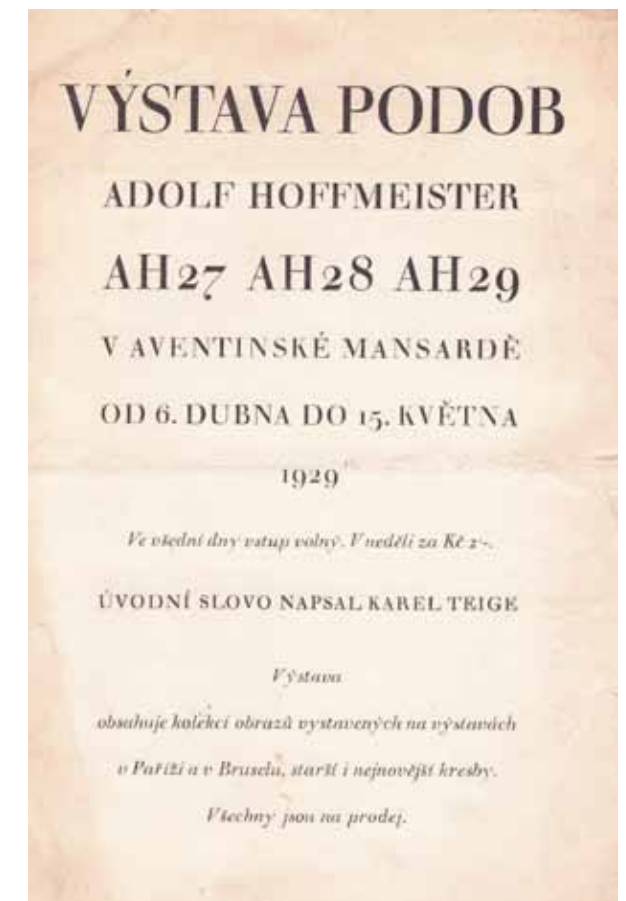
Legitimace přispívajícího člena a přihláška do spolku Mánes.

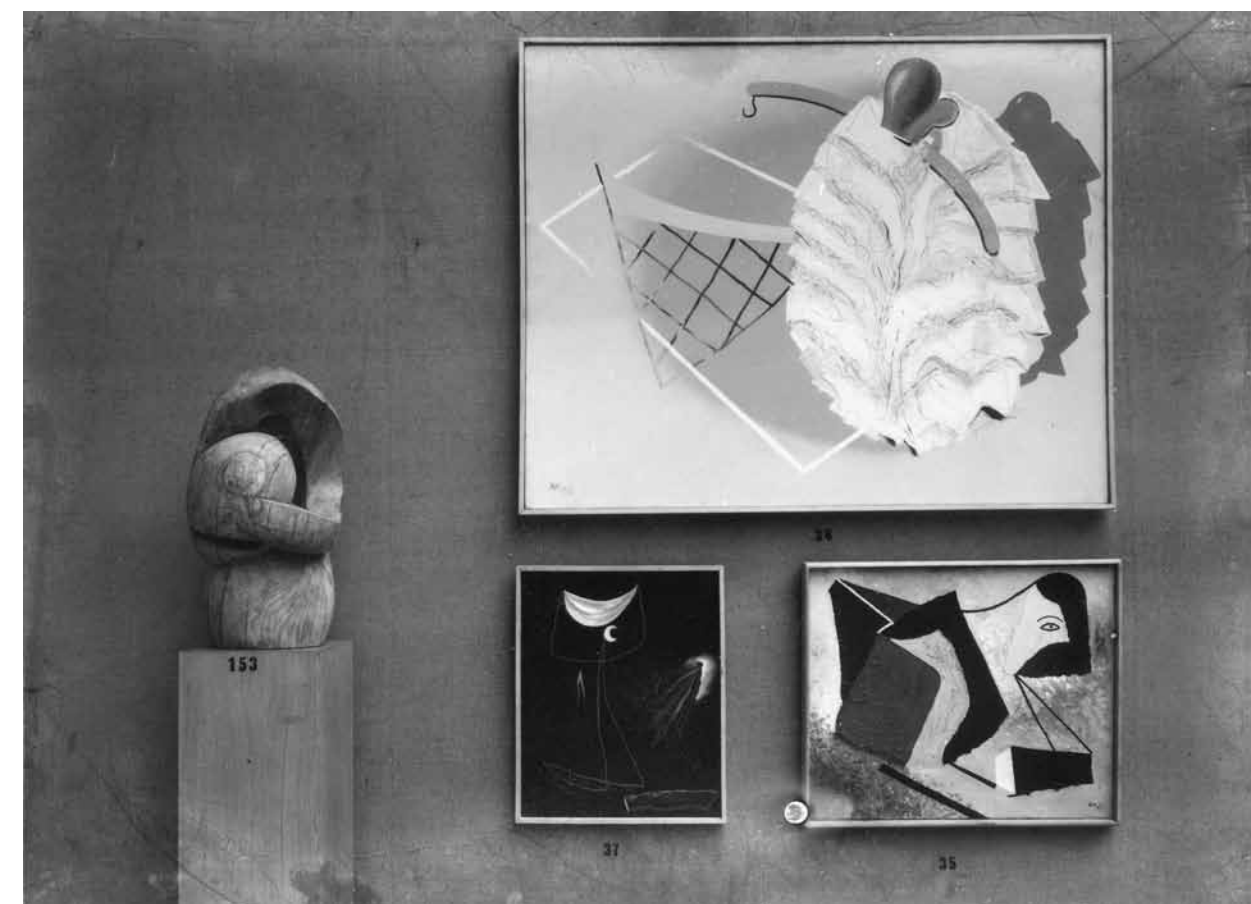
S. K. Neumann, tuš na papíře, AH, 1938, Národní galerie v Praze.

Obálka katalogu z Jarní výstavy, 1922.

Pozvánka na výstavu AH, 20. léta.

Díla AH na výstavě „Poesie 1932“ v galerii Mánes, vlevo socha Hana Wichterlová. Foto Josef Sudek.